

Arrest

nr. 205 382 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 juli 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 april 2016 en dient op 27 april 2016 een asielaanvraag in.

Op 23 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Gazni, district Deyak, dorp Ramak. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent in 2015 gehuwd met S(...) S(...), die na uw vertrek uit Afghanistan, samen met uw moeder naar Pakistan ging. U verklaart dat u een eerste keer Afghanistan verliet in 2009. U was toen zestien jaar. U stelt over de motieven van uw eerste vertrek uit Afghanistan, dat uw vader een winkel in auto-onderdelen had in Gazni-stad. Op een dag ontplofte er een bembom in de buurt van uw vaders winkel. U geraakte zwaar gewond. U diende zeven maanden in het ziekenhuis te worden verzorgd. Enige tijd later zag u hoe Taliban bommen probeerden te plaatsen. U deed teken naar een dienstwagen van de overheid. Er werd versterking gevraagd en de bommenleggers werden gearresteerd. De volgende dag kwamen mensen van de overheid naar de winkel om uw vader te prijzen. Twee dagen later kwamen de Taliban naar de winkel van uw vader en vroegen naar u. Ze beschouwden jullie als verklikkers en uw vader werd gedood. U verliet Afghanistan en diende in Noorwegen een asielaanvraag in. U kreeg geen status van vluchteling, wel een tijdelijke verblijfsvergunning tot aan uw meerderjarigheid. Na een tweede weigering van verblijfsrecht in 2013, verliet u Noorwegen en ging u naar Italië. U keerde nog hetzelfde jaar terug naar Noorwegen, waar u illegaal verbleef. Vervolgens keerde u met IOM vrijwillig terug naar Afghanistan op 25 november 2015. De Noorse staat gaf u 6000 Amerikaanse dollar bij aankomst in Kabul. U verbleef twee dagen in een hotel in Kabul en daarna ging u naar uw moeder in uw dorp in Gazni. U was in totaal drie maanden in Afghanistan. Na een maand trouwde u op verzoek van uw moeder met uw buurmeisje. U voelde zich verantwoordelijk nu en met de hulp van uw oom kocht u een wagen, waarmee u passagiers vervoerde in uw regio. Op een dag, werd u door een ex-commandant uit het dorp gevraagd, om zijn zoon en een vriend naar Kabul te brengen. Onderweg werd uw wagen tegengehouden door de Taliban. U en uw passagiers werden gefouilleerd. De Taliban vonden bij uw passagiers een pistool en een kaart van het Nationale leger (ANA). U werd in elkaar geslagen en de Taliban namen uw wagen en de twee passagiers mee. U vroeg een voorbijganger een lift en ging naar het ziekenhuis in Kabul. U belde uw moeder en zij vertelde, dat ze tweemaal bedreigd werd door de ex-commandant, die vergeefs probeerde zijn zoon te bellen en u de schuld gaf van zijn verdwijning. U vroeg uw moeder en uw vrouw naar Kabul te komen, naar het huis van de oom moederszijde. De volgende dag ging u naar een hotel en nog een dag later vatte u, voor de tweede keer, de reis aan naar Europa. Uw vrouw en moeder vertrokken naar Pakistan naar het huis van uw zus. U verliet in februari 2016 Afghanistan en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland en verder via Italië en Frankrijk naar België waar u op 27 april 2016 een asielaanvraag indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan heeft u een vrees vanwege de Taliban én vanwege de ex-commandant die u en uw moeder had bedreigd.

U legt volgende documenten neer: uw taskara (uitgave: 20/09/1394), alsook attesten van een Belgische ziekenhuis, Medisch centrum Samu Social en Hal groepspraktijk.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Er moet immers worden vastgesteld op basis van uw diverse verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties in het bijzonder het CGVS, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die zich zouden hebben voorgedaan ná uw repatriëring vanuit Noorwegen, zoals verder uiteengezet. Bovendien blijkt bij vergelijking van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties en uw verklaringen gedaan in het kader van uw eerste asielaanvraag in Noorwegen in 2009 (zie UDI –dossier waarvan kopie én vertaling werden toegevoegd aan het administratieve dossier), dat er zowel op het vlak van uw herkomst, als van uw familiesituatie én uw vluchtmotief uit Afghanistan in 2009, dermate scherpe tegenstrijdigheden zijn, dat er met recht en rede van fraude kan worden gesproken, zoals verder uiteen gezet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Het CGVS was ten tijde van het gehoor niet in het bezit van uw asieldossier in Noorwegen en het gehoor werd vooreerst toegespitst op de gebeurtenissen die u ertoe noopten uw land voor een tweede keer te verlaten, zijnde in februari 2016. U verklaarde dat u op 25 november 2015 met IOM terugkeerde naar Afghanistan (gehoorverslag CG p. 4-5 & document UDI aanwezig in het administratieve dossier). U vertelde hierover dat bij aankomst in Kabul u werd begeleid door mensen van IOM, waarbij diegenen die geen familie hadden in Kabul, werden ondergebracht in een hotel. U zou twee dagen hebben verbleven in een hotel om vervolgens naar uw dorp te gaan om uw moeder te bezoeken (CG p.4-5). U verklaarde ten aanzien van het CGVS afkomstig te zijn van Gazni, district Deyak, dorp Ramak (CG p.2 e.v.).

Later, u gevraagd een beeld te schetsen van hoe u probeerde uw leven terug op te bouwen na uw terugkeer uit Noorwegen, verklaarde u uitdrukkelijk dat u een oom moederszijde heeft die in Kabul woont (CG p.7-8), en die u geholpen heeft met de aankoop van een auto en het aanschaffen van een rijbewijs. Er werd u dan ook gevraagd waarom u bij aankomst in Kabul, na een afwezigheid van zes jaar, geen contact heeft opgenomen met uw oom (CG p.8). U zei hierop dat u niet wist dat uw oom in Kabul woonde, dat hij vroeger in Gazni woonde. Vervolgens werd u er mee geconfronteerd dat dit een vreemde verklaring is, aangezien u toch eerder aangaf dat u uw moeder had gebeld vanuit Kabul. Ze had u dus zeker kunnen inlichten. Hierop antwoordt u dat uw moeder niets had gezegd over uw oom. Deze uitleg overtuigt niet. Rekening houdend met het feit dat u in 2009 als zestienjarige naar Noorwegen bent vertrokken en u in 2015 terugkeerde naar Afghanistan, is het niet geloofwaardig dat uw moeder u niets zou zeggen over uw oom in Kabul. Immers, gezien de volatiliteit in de provincie Gazni én de waarschijnlijkheid dat u door uw jarenlange afwezigheid hiermee niet meer vertrouwd bent, is het weinig aannemelijk dat u alleen terugkeerde naar uw dorp in Gazni, en dit terwijl u in Kabul een oom heeft wonen (CG p.8 -9). Verder is het ook weinig aannemelijk dat uw moeder als alleenstaande vrouw in het dorp zou blijven wonen, zelfs nadat uw zus huwde en naar Pakistan vertrok en dit terwijl u toch verklaarde dat haar broer, die in Kabul woont, voor haar zorgde (CG p.9).

Niet alleen waren er al ernstige twijfels gerezen over uw verklaringen over uw verblijf en terugkeer naar uw dorp in Gazni, en daaruit voortvloeiend de door u aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan na uw repatriëring, bovendien blijkt uit uw asieldossier in Noorwegen dat u daar verklaarde afkomstig te zijn van de provincie Pansjir, district Khenj, dorp Kharu. U verklaarde tevens ten aanzien van de Noorse Asielinstantie dat verscheidene van uw ooms moederszijde in Kabul wonen en dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek, in 2009, in Kabul woonde (zie vertaling UDI dossier p.3, 8-9, p.16-20).

Dat u dan ten aanzien van het CGVS komt te verklaren dat u uit Gazni komt, een regio die in tegenstelling tot Kabul en tot de provincie Panshir, eventueel in aanmerking komt voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming, wijst erop dat u bewust probeert om de Belgische asielinstantie te misleiden. U gevraagd wat u in 2009 in Noorwegen heeft verklaard inzake uw vluchtmotief, probeert u eerst nog even de vraag te ontwijken door over de reisroute te beginnen, maar wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld, zegt u dat u in Noorwegen niet heeft gesproken over de echte problemen, namelijk de explosie en de toestand met uw benen (CG p.13). Verder zou u ook het slechte advies hebben gevolgd van iemand die u had gezegd te zwijgen over uw handicap en te zeggen dat u van Panshir afkomstig was en geen ouders meer heeft.

In uw Noorse asieldossier staat inderdaad dat uw vader, moeder én zus niet meer in leven zijn (zie UDI Identificatiefiche in vertaling p. 9). U verklaarde daar, dat uw vader bij de Taliban was en gedood werd in de strijd met de Mujaheddin, toen u ongeveer zeven jaar oud was. Daarna zouden u en uw moeder, op vraag van uw neef die in Kabul woont, naar Kabul zijn verhuisd. In Kabul zouden u en uw moeder een flat hebben gehuurd. Zes maanden later zou ze om het leven zijn gekomen toen een raket insloeg op jullie woning. Hierbij zou u gewond zijn geraakt en een maand in het ziekenhuis hebben gelegen. Vervolgens verbleef u nog achttien maanden bij uw neef alvorens Afghanistan te verlaten (UDI – vertaling p.2-6). U verklaarde ook verscheidene ooms te hebben in Kabul (zie UDI –vertaling p. 3).

Het Noorse Directoraat kwam tot het besluit dat u uw vrees voor vervolging vanwege de vijanden van uw vader onvoldoende aannemelijk had gemaakt. Er werd u een voorlopig verblijf gegeven omwille van uw minderjarigheid. Deze werd niet verlengd, omdat het Directoraat oordeelde dat u terug kon naar Kabul, gezien u daar ooms heeft wonen en er zelf twee jaar had gewoond (zie UDI –vertaling p.4-6).

Uw huidige verklaringen ten aanzien van het CGVS wijken af op alle essentiële punten. U geeft geen zicht op uw plaats van herkomst; de ene keer zei u afkomstig te zijn van Panshir, de andere keer Gazni (CG p.2). U geeft geen zicht op uw familiesituatie nog op de reden waarom u in 2009 Afghanistan diende te verlaten. Immers, in Noorwegen verklaarde u dat uw vader gedood werd, in de strijd tussen Taliban en Mujaheddin, toen u zeven jaar oud was. Dit wijkt af van uw verklaring ten aanzien van het CGVS waar u beweert, dat uw vader een jaar voor uw vertrek (in 2009) werd gedood door Taliban, in zijn winkel in Gazni, omdat de Taliban u en uw vader als verklikkers beschouwden, nadat u de overheid een tip gaf over bommenleggers (CG p.3). U biedt ook geen elementair zicht op de rest van uw familie. In Noorwegen verklaarde u, dat zowel uw moeder als uw zus overleden waren, uw moeder door een raket en uw zus in het kraambed, terwijl uw moeder in uw recente vluchtrelaas een belangrijke rol speelt, aangezien u voor haar terug bent gereisd naar uw dorp, waar dat ook moge zijn. Verder verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u uw moeder samen met uw vrouw naar het huis van uw zus heeft gestuurd omwille van dreigementen in het dorp (CG p.4 en p. 8). Deze zus blijkt nu al jaren met haar man in Pakistan te wonen. Vermoedelijk om uw band met Kabul te ontkennen, stelt u nog dat uw oom niet meer in Kabul woont, maar recent naar Pakistan is gegaan. U gevraagd wat hiervoor de reden was, zei u dat de zaken in Kabul blijkbaar niet goed meer liepen (CG p.10). In het licht van de andere alreeds vastgestelde leugenachtige verklaringen komt ook deze bewering in een bedrieglijk daglicht te staan. Bovendien zijn in de afgelopen jaren duizenden Afghanen moeten vertrekken uit Pakistan, nadat de Pakistaanse overheid haar beleid verstrengde. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw oom definitief Kabul heeft verlaten om zich in Pakistan te vestigen, tenzij hij er op een legale manier kan verblijven.

Wat er ook van zij, uit het bovenstaande blijkt overduidelijk dat u geen zicht biedt op wie u bent en van welke plaats in Afghanistan u afkomstig bent. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijk risico niet bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ook wat betreft de oorzaken van uw medisch probleem, i.c. uw vervormde voeten, moet worden vastgesteld dat u hierover onvoldoende duidelijkheid verschaft. In Noorwegen zou u niets gezegd hebben over de explosie (CG p.10). Nochtans, verklaarde u in Noorwegen wel dat er een raketaanval was en u een maand in het ziekenhuis lag (zie UDI –vertaling p. 3). Indien de toestand van uw voeten een gevolg daarvan was, dat had u er alle baat bij gehad om dit ook aan te halen ten aanzien van UDI. Het feit dat u dat niet heeft verteld, maar op advies van derden uw “handicap” heeft verzwegen (CG p.13) is bijzonder bevreemdend, indien de toestand met uw voeten een gevolg zou zijn van vervolging, i.c. een raketaanval. Ten aanzien van het CGVS verklaart u dat u zeven maanden in het ziekenhuis was, nadat u slachtoffer werd van een berm bom in Gazni (CG p.3). Aangezien uw herkomst van Gazni ten zeerste betwijfeld wordt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde gebeurtenissen die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. U geeft evenmin zicht op de oorzaak van de problemen met uw voeten. De door u neergelegde medische rapporten van artsen in België gaan immers louter voort op uw verklaring, namelijk dat uw medische problemen het gevolg waren van een explosie.

Het neerleggen van een taskara, is onvoldoende bewijs om de bovenstaande vaststellingen aangaande uw herkomst te weerleggen. Niet alleen hebben documenten pas bewijswaarde wanneer ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is, bovendien blijkt uit objectieve informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben omdat via corruptie of op de zwarte markt tegen betaling

eender welk document kan verkregen worden. U heeft niet aannemelijk gemaakt van Gazni afkomstig te zijn, en het is dan ook niet aannemelijk dat u daar persoonlijk in het districtscentrum uw taskara zou hebben aangevraagd (CG p. 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deyak gelegen in de provincie Gazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Gazni heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Evenwel kan hieraan nog toegevoegd worden dat blijkens de vaststellingen in uw dossier alles erop wijst dat u terecht kunt in de hoofdstad Kabul. Dit was ook de conclusie van de Noorse asiendiensten. U werpt op dat Kabul te duur is en dat u daar niemand kende en dat u er werk zou moeten zoeken hetgeen moeilijk zou zijn met uw pijnlijke voeten doch u gaat hiermee voorbij aan het feit dat u bij terugkeer in Afghanistan 6000 Amerikaanse dollar ter beschikking kreeg van Noorwegen, hetgeen u toch in staat moet stellen geruime tijd in uw levensonderhoud te voorzien, uit uw verklaringen komt naar voren dat u in staat bent te werken als taxichauffeur, u zou hiertoe een auto gekocht hebben, verder bleek zoals eerder al gezegd dat u wel over familie beschikte in Kabul (CG p.5,7,12). Luidens uw verklaringen in Noorwegen verbleef u de paar jaren voor uw vertrek naar Noorwegen in Kabul.

In dit verband dient volledigheidshalve het volgende nog verduidelijkt te worden: Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben; "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 27 april 2016.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij door taliban vervolgd wordt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker is analfabeet en het is niet redelijk om hem geen voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat tussen zijn verklaringen bij het CGVS en bij de Noorse asielinstantie tegenstrijdigheden bestaan.

Verzoeker meent dat hij op geen leugens betrapt is. Hij was minderjarig toen hij naar Noorwegen ging. Hij werd misleid door de andere om niet de waarheid te vertellen.

Verweerster is zelf getuige dat zelfs meerderjarige personen het slachtoffer worden van de adviezen van de reisgenoten en mensensmokkelaar. Verweerster heeft nagelaten om in dit geval aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker is andersvalide en totaal getraumatiseerd. Verzoeker weet heel goed wat de waarde van het afleggen van de correcte verklaringen zijn.

Verweerster stelt dat ze niet in het bezit was van het dossier van verzoeker op het moment van het gehoor.

Verzoeker meent dat verweerster hem nadat ze in het bezit gesteld was van het dossier, hem nog een keer kunnen horen.

Verzoeker kreeg geen kans om te reageren op bepaalde elementen in het dossier.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Verzoeker meent dat er geen sprake is van contradictie. Verweerster heeft nagelaten om verzoeker met zagezegde contradictie te confronteren.

Verzoeker meent dat er sprake is van het recht om gehoord te worden. Verzoeker neemt pas bij het ontvangst van de beslissing kennis van deze feiten waardoor het onmogelijk wordt om te reageren.

Verweerster stelt dat verzoeker zich doelbewust voorstelt als iemand van Ghazni om zo in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker meent dat hij geen belang heeft om dit te doen gezien hij al ervaring heeft met de asielprocédure en hij weet wat de waarde van de correcte verklaringen zijn.

Verweerster heeft nagelaten om de voorgelegde Taskira van verzoeker te onderzoeken. Uit dit document blijkt duidelijk dat hij afkomstig is van Ghazni.

Verzoeker went ook te verwijzen naar zijn kennis over zijn regio. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met kennis van verzoeker over zijn regio.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond. Verweerster woonde een paar jaren in Noorwegen en dan in België. Verzoeker is andersvalide. Het is een algemeen gekend feit dat dergelijke mensen dagelijks het risico lopen om vervolgd te worden door de Taliban.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verzoekers menen dat Kaboel niet veilig is zoals verweerster dat beweert. Ze wensen te verwijzen naar de hieronder staande rapporten:

12.201 7 - European Asylum Support Office
Afghanistan

Report on targeting of individuals by armed actors in the conflict (targeting by insurgents; targeting by government forces; targeted profiles; family members) [ID 350088]

in Kabul bombing targeting government workers, 24 July 2017 (url); BBC News, Suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul, 9 March 2013 (url). (137) Al Jazeera, ISIL claims attack on Iraqi embassy in Kabul, 31 July 2017 (url); Independent, Suicide bomb kills at least 90 and wounds more than 400 in Afghanistan, 31 May 2017 (url); Al Jazeera, Taliban attacks German consulate in Afghanistan ... and urban areas alike (160). The following examples were found, although not all were publicly claimed by the Taliban: • In September 2016, the head of police from Kapisa province escaped a remote controlled bomb blast (161). • In March 2017, two police officers were shot in Kabul city (162). • In May 2017,

a staff member of the police headquarters, a police officer and a soldier ... for suicide car bomb attack, 22 June 2017 (url). (158) Zabihulla-M, [Twitter], posted on: 22 June 2017 (url) (159) RFE/RL, Suicide Bombing Kills Five At Bank In Kabul, 29 August 2017 (url). (160) UNAMA, Afghanistan Protection of Civilians in Armed Conflict Annual Report 2016, February 2017 (url), p. 67. (161) Pajhwok Afghan News, Kapisa police chief survive bomb attack, 17 September 2016 (url) https://www.ecoi.net/file_uDload/90_I_51_3325041_easo-201712-afghanistan-targeting-conflict.pdf

07.1 1.201 7 - Afghanistan Analysts Network - Author: Ruttig, Thomas Afghanistan

Article on series of vehicle bomb attacks carried out by the Taliban in October 2017 [ID 349482]

, the Taliban used the same method - detonating a car bomb and then launching an infantry attack - to attack Jaghatu's district centre in Maidan-Wardak province. They were, however, reportedly repulsed after several hours of fighting. By mid-September, the Taliban had already killed three consecutive police chiefs of this district, using road-side bombs. 20 October 2017: mosque attack in Kabul - an outlier; Dolaina (Ghor) On 20 October, 56 people were killed by a gunman who first shot at worshippers at the Imam Zaman mosque in the predominantly Shia/Hazara-populated Dasht-e Barchi area of West Kabul and then detonated a bomb he had been carrying. This attack was an outlier in the series of Taliban attacks in October, insofar as it was claimed by the Islamic State Khorasan Province (ISKP ... the provincial capital of Ghazni. They attacked a police post near the district's administrative compound and then the compound itself with car bombs. Ghazni's governor, Abdul Karim Matin, said that during the attack a Humvee rigged with explosives was used as a driving bomb. (The Taliban subsequently sent a statement to the media, saying it was a normal lorry.) The insurgents were not immediately able https://www.ecoi.net/local/link/349482/481494_en.html".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase

betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart ten aanzien van de Belgische asielinstanties afkomstig te zijn van het dorp Ramak gelegen in het district Deyak van de provincie Gazni. De verzoekende partij verklaart dat zij Afghanistan een eerste keer verliet in 2009. Over de motieven voor haar eerste vertrek stelt de verzoekende partij dat haar vader een winkel in auto-onderdelen had in Gazni-stad in de buurt waarvan er op een dag een explosie plaatsvond waarbij de verzoekende partij zwaar gewond raakte. De verzoekende partij stelt dat zij zeven maanden in het ziekenhuis verbleef. Toen de verzoekende partij aan de beterhand was en opnieuw in de winkel was, zou zij op gegeven moment hebben gezien hoe taliban-leden explosieven aan het verstoppen waren langs de kant van de weg. Zij zou de autoriteiten hebben verwittigd en die zouden de taliban-leden hebben opgepakt en de bembom onschadelijk hebben gemaakt. 's Anderendaags zouden mensen van de overheid naar de winkel van verzoekers vader zijn gekomen om hem te prijzen en twee dagen later zouden taliban naar de winkel gekomen zijn en naar de verzoekende partij hebben gevraagd. Zij zouden verzoekers vader ervan beschuldigd hebben hen te hebben verklikt en hem hebben doodgeschoten. De verzoekende partij verklaart dat zij Afghanistan verliet en in Noorwegen asiel vroeg. Noorwegen weigerde de verzoekende partij de

vluchtelingenstatus maar kende haar wel het recht toe in Noorwegen te verblijven tot aan haar meerderjarigheid. Na een tweede weigering van asiel in 2013 zou de verzoekende partij naar Italië zijn gegaan, maar nog hetzelfde jaar naar Noorwegen zijn teruggekeerd en daar illegaal hebben verbleven tot zij op 25 november 2015 met de hulp van IOM vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. De verzoekende partij verklaart dat zij na haar terugkeer twee dagen in een hotel in Kaboel verbleef en vervolgens haar moeder ging vervoegen in haar dorp van herkomst in Gazni. Op aanraden van haar oom zou de verzoekende partij een auto hebben gekocht en als taxichauffeur aan de slag zijn gegaan. Op een dag zou de verzoekende partij met de zoon van een ex-commandant uit haar dorp en diens vriend op weg zijn geweest naar Kaboel toen zij werd tegengehouden door de taliban. De taliban zouden bij verzoekers passagiers een pistool en een kaart van de overheid hebben aangetroffen. Verzoekers passagiers zouden geboeid en geblinddoekt zijn en door de taliban zijn meegenomen in verzoekers wagen. De verzoekende partij zelf zou door de taliban in elkaar geslagen zijn en ter plekke zijn achtergelaten. De verzoekende partij verklaart dat zij vervolgens met de hulp van een andere chauffeur in Kaboel geraakte en daar naar het ziekenhuis ging voor verzorging. Van daaruit zou de verzoekende partij haar moeder hebben gebeld en die zou haar laten weten hebben dat de ex-commandant thuis was langs geweest omdat hij zijn zoon niet kon bereiken en verhaal wou halen bij de verzoekende partij. De verzoekende partij zou haar moeder en vrouw gevraagd hebben naar Kaboel te komen en vervolgens zelf naar het huis van haar oom langs moederskant zijn gegaan. Toen verzoekers moeder en vrouw arriveerden in Kaboel, zou de verzoekende partij op aanraden van haar oom vertrokken zijn. De oom zou de moeder en vrouw van de verzoekende partij naar zijn zus in Pakistan hebben gestuurd.

De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. *In casu* dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar herkomst, familiale situatie en de redenen waarom zij in 2009 Afghanistan een eerste keer verliet.

Nog daargelaten de verklaringen die de verzoekende partij blijkens het administratief dossier heeft afgelegd in het kader van de asielaanvraag die zij in 2009 in Noorwegen heeft ingediend, kan geen geloof gehecht worden aan haar voorgehouden verblijf in Gazni in de periode tussen haar terugkeer naar Afghanistan en haar vertrek in 2016. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

“Het CGVS was ten tijde van het gehoor niet in het bezit van uw asioldossier in Noorwegen en het gehoor werd vooreerst toegespitst op de gebeurtenissen die u ertoe noopten uw land voor een tweede keer te verlaten, zijnde in februari 2016. U verklaarde dat u op 25 november 2015 met IOM terugkeerde naar Afghanistan (gehoorverslag CG p. 4-5 & document UDI aanwezig in het administratieve dossier). U vertelde hierover dat bij aankomst in Kabul u werd begeleid door mensen van IOM, waarbij diegenen die geen familie hadden in Kabul, werden ondergebracht in een hotel. U zou twee dagen hebben verbleven in een hotel om vervolgens naar uw dorp te gaan om uw moeder te bezoeken (CG p.4-5). U verklaarde ten aanzien van het CGVS afkomstig te zijn van Gazni, district Deyak, dorp Ramak (CG p.2 e.v.). Later, u gevraagd een beeld te schetsen van hoe u probeerde uw leven terug op te bouwen na uw terugkeer uit Noorwegen, verklaarde u uitdrukkelijk dat u een oom moederszijde heeft die in Kabul woont (CG p.7-8), en die u geholpen heeft met de aankoop van een auto en het aanschaffen van een rijbewijs. Er werd u dan ook gevraagd waarom u bij aankomst in Kabul, na een afwezigheid van zes jaar, geen contact heeft opgenomen met uw oom (CG p.8). U zei hierop dat u niet wist dat uw oom in Kabul woonde, dat hij vroeger in Gazni woonde. Vervolgens werd u er mee geconfronteerd dat dit een vreemde verklaring is, aangezien u toch eerder aangaf dat u uw moeder had gebeld vanuit Kabul. Ze had u dus zeker kunnen inlichten. Hierop antwoordt u dat uw moeder niets had gezegd over uw oom. Deze uitleg overtuigt niet. Rekening houdend met het feit dat u in 2009 als zestienjarige naar Noorwegen bent vertrokken en u in 2015 terugkeerde naar Afghanistan, is het niet geloofwaardig dat uw moeder u niets zou zeggen over uw oom in Kabul. Immers, gezien de volatiliteit in de provincie

Gazni én de waarschijnlijkheid dat u door uw jarenlange afwezigheid hiermee niet meer vertrouwd bent, is het weinig aannemelijk dat u alleen terugkeerde naar uw dorp in Gazni, en dit terwijl u in Kabul een oom heeft wonen (CG p.8 -9). Verder is het ook weinig aannemelijk dat uw moeder als alleenstaande vrouw in het dorp zou blijven wonen, zelfs nadat uw zus huwde en naar Pakistan vertrok en dit terwijl u toch verklaarde dat haar broer, die in Kabul woont, voor haar zorgde (CG p.9)."

Vervolgens kan de Raad er niet om heen dat de verzoekende partij ten aanzien van de Noorse asielinstanties dermate fundamenteel verschillende verklaringen heeft afgelegd omtrent haar regio van herkomst in Afghanistan, haar familiale situatie en de redenen voor haar vertrek in 2009.

Ten eerste blijkt uit het asiëldossier in Noorwegen dat de verzoekende partij daar verklaarde afkomstig te zijn van de provincie Pansjir, district Khenj, dorp Kharu. De verzoekende partij verklaarde tevens ten aanzien van de Noorse Asielinstantie dat verscheidene van haar ooms langs moederszijde in Kaboel wonen en dat zijzelf de laatste twee jaar voor haar vertrek, in 2009, in Kaboel woonde (zie vertaling UDI dossier p.3, 8-9, p.16-20). Voorts stelt de verzoekende partij dat ze in Noorwegen niet heeft gesproken over de echte problemen, namelijk de explosie en de toestand met haar benen (stuk 4, gehoorverslag, CG p.13). Verder zou verzoekende partij ook het slechte advies hebben gevolgd van iemand die haar had gezegd te zwijgen over haar handicap en te zeggen dat zij van Panshir afkomstig was en geen ouders meer heeft. Immers, in het Noorse asiëldossier staat inderdaad dat haar vader, moeder én zus niet meer in leven zijn (zie UDI Identificatiefiche in vertaling p. 9). De verzoekende partij verklaarde daar, dat haar vader bij de taliban was en gedood werd in de strijd met de Mujaheddin, toen ze ongeveer zeven jaar oud was. Daarna zou de verzoekende partij samen met haar moeder, op vraag van een neef die in Kaboel woont, naar Kaboel zijn verhuisd. In Kaboel zou de moeder van de verzoekende partij een flat hebben gehuurd. Zes maanden later zou ze om het leven zijn gekomen toen een raket insloeg op de woning. Hierbij zou de verzoekende partij gewond zijn geraakt en een maand in het ziekenhuis hebben gelegen. Vervolgens verbleef de verzoekende partij nog achttien maanden bij een neef alvorens Afghanistan te verlaten (UDI –vertaling p.2-6). De verzoekende partij verklaarde destijds ook verscheidene ooms te hebben in Kaboel (zie UDI –vertaling p. 3). Bij de Noorse autoriteiten verklaarde de verzoekende partij dat haar zus in het kraambéd overleden was.

Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de verzoekende partij verklaard afkomstig te zijn uit Gazni. Hoger werd reeds toegelicht dat de Raad geen geloof hecht aan de beweerde afkomst van de verzoekende partij uit Gazni. Voorts beweert de verzoekende partij heden dat haar vader een jaar voor haar vertrek in 2009 werd gedood door taliban, in zijn winkel in Gazni, omdat de taliban zowel de verzoekende partij als haar vader als verklikkers beschouwden. De verzoekende partij stelt heden dat ze de overheid een tip gaf over bommenleggers (CG p.3). In het recente vluchtrelaas van de verzoekende partij heeft haar moeder een belangrijke rol. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij voor haar moeder teruggekeerd is naar hun dorp, waar dat ook moge zijn. Verder verklaart de verzoekende partij dat zij haar moeder en haar echtgenote naar het huis van haar zus heeft gestuurd omwille van dreigementen in het dorp (CG p.4 en p. 8). Deze zus blijkt nu al jaren met haar man in Pakistan te wonen. Gelet op het gegeven dat deze verklaringen fundamenteel verschillen van de verklaringen gedaan tegenover de Noorse autoriteiten, kan hieruit geconcludeerd worden dat de verzoekende partij een opzettelijk verwarring gecreëerd heeft omtrent haar familiale situatie. Haar huidige verklaringen worden ook niet onderbouwd door enig begin van bewijs. Vervolgens heeft de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook verklaard dat haar oom niet meer in Kaboel woont, maar recent naar Pakistan gegaan is daar de zaken in Kaboel niet meer goed liepen (stuk 4, gehoorverslag, CG p.10). In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gesteld dat: *"Bovendien zijn in de afgelopen jaren duizenden Afghanen moeten vertrekken uit Pakistan, nadat de Pakistaanse overheid haar beleid verstrengde. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw oom definitief Kabul heeft verlaten om zich in Pakistan te vestigen, tenzij hij er op een legale manier kan verblijven."* In het verzoekschrift worden de terecht motieven van de bestreden beslissing, niet weerlegd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Ook wat betreft de oorzaken van uw medisch probleem, i.c. uw vervormde voeten, moet worden vastgesteld dat u hierover onvoldoende duidelijkheid verschaft. In Noorwegen zou u niets gezegd hebben over de explosie (CG p.10). Nochtans, verklaarde u in Noorwegen wel dat er een raketaanval was en u een maand in het ziekenhuis lag (zie UDI –vertaling p. 3). Indien de toestand van uw voeten een gevolg daarvan was, dat had u er alle baat bij gehad om dit ook aan te halen ten aanzien van UDI. Het feit dat u dat niet heeft verteld, maar op advies van derden uw "handicap" heeft verzwegen (CG p.13) is bijzonder bevreemdend, indien de toestand met uw voeten een gevolg zou zijn van vervolging, i.c. een raketaanval. Ten aanzien van het*

CGVS verklaart u dat u zeven maanden in het ziekenhuis was, nadat u slachtoffer werd van een bembom in Gazni (CG p.3). Aangezien uw herkomst van Gazni ten zeerste betwijfeld wordt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde gebeurtenissen die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. U geeft evenmin zicht op de oorzaak van de problemen met uw voeten. De door u neergelegde medische rapporten van artsen in België gaan immers louter voort op uw verklaring, namelijk dat uw medische problemen het gevolg waren van een explosie."

Bijgevolg kan de verwerende partij bijgetreden worden waar ze in de bestreden beslissing concludeert dat: *"Wat er ook van zij, uit het bovenstaande blijkt overduidelijk dat u geen zicht biedt op wie u bent en van welke plaats in Afghanistan u afkomstig bent. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden."* In casu kan er dus geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich op de weg van Gazni naar Kaboel zouden hebben afgespeeld en de bedreigingen die haar moeder in Gazni zou gekregen hebben.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar verklaringen in Noorwegen leugenachtig waren en dat ze door haar minderjarigheid gemakkelijk kon worden misleid door anderen om niet de waarheid te vertellen, wijst de Raad erop dat dit haar gedrag niet verschoont. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partij er volgens haar "raadgevers" baat bij zou hebben gehad te verzwijgen dat zij afkomstig is uit Gazni, daar gewond geraakte bij de explosie van een bembom en vervolgens door de taliban werd gezocht omdat zij hen als schuldigen had aangewezen, indien dit de waarheid was. Voorts wijst de Raad erop dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ze heden evenmin aannemelijk maakt dat ze heden de volledige waarheid heeft verteld omtrent haar afkomst en familiale situatie. In dit verband wijst der Raad er ook op dat de verzoekende partij haar huidige verklaringen niet onderbouwd door enig begin van bewijs.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij nadat de verwerende partij in het bezit was gesteld van haar Noorse asioldossier opnieuw had moeten worden gehoord opdat zij geconfronteerd kon worden met de elementen daarvan en de gelegenheid zou hebben gehad daarop te reageren, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij middels huidig verzoekschrift op voormelde elementen kan reageren. Zij beperkt zich er in haar verzoekschrift toe te herhalen dat zij slecht werd geadviseerd, wat om hoger uiteengezette redenen niet overtuigt. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom zij opnieuw diende gehoord te worden. Bovendien kan de verzoekende partij niet ernstig stellen dat ze geen kennis had van de verklaringen die zij zelf in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Noorwegen heeft afgelegd. Er werd haar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens uitdrukkelijk gevraagd wat zij ten aanzien van de Noorse asielinstanties heeft verklaard. Omdat de verzoekende partij naast de kwestie antwoordde werd de vraag haar opnieuw gesteld, waarop zij antwoordde dat zij door anderen geadviseerd werd haar echte problemen, haar afkomst en de letsels aan haar benen te verzwijgen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13).

De informatie die de verzoekende partij tijdens haar gehoor gegeven heeft met betrekking tot haar voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan volstaat in het licht van de hoger weergegeven pertinente vaststellingen niet om haar geloofwaardigheid op dit punt te herstellen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten de door haar voorgelegde taskara te onderzoeken, terwijl uit dit document nochtans duidelijk haar herkomst uit Gazni zou blijken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld:

"Het neerleggen van een taskara, is onvoldoende bewijs om de bovenstaande vaststellingen aangaande uw herkomst te weerleggen. Niet alleen hebben documenten pas bewijswaarde wanneer ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is, bovendien blijkt uit objectieve informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben omdat via corruptie of op de zwarte markt tegen betaling eender welk document kan verkregen worden. U heeft niet aannemelijk gemaakt van Gazni afkomstig te

zijn, en het is dan ook niet aannemelijk dat u daar persoonlijk in het districtscentrum uw taskara zou hebben aangevraagd (CG p. 10)."

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over haar asielrelaas naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij analfabeet en 'andersvalide' is, verschoont noch verklaart zij de gedane vaststellingen. Wat betreft de fysieke ongemakken die de verzoekende partij mogelijks ervaart door de vervorming van haar voeten, merkt de Raad op dat deze geen uitstaans hebben met het vermogen om verklaringen af te leggen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Wat betreft haar beweerde ongeletterdheid, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij daaromtrent niets heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er verklaarde tot de vijfde graad van het lager onderwijs naar school te zijn geweest (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 11). Hoe het ook zij, zelfs van een ongeletterd persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt over de kernaspecten van zijn verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat de verzoekende partij ongeletterd dan wel laaggeschoold zou zijn houdt niet in dat haar verstandelijke vermogens zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat dit de verzoekende partij zou verhinderen om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft haar jarenlang verblijf in Noorwegen en België en haar mindervaliditeit, toont de verzoekende partij niet aan dat zij als gevolg daarvan in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat waar zij aanvoert dat het algemeen bekend zou zijn dat mensen met haar profiel dagelijks het risico lopen om vervolgd te worden door de taliban. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij haar herkomst uit het district Deyak gelegen in de provincie Gazni niet aannemelijk maakt, zij zich aan de eventuele bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar werkelijke regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan: Security Situation in Kabul City*" van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security situation*" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door de verzoekende partij geciteerde rapporten van EASO en AAN doen geen afbreuk aan hoger vermelde observaties met betrekking tot de aard en gevolgen van het conflict-gerelateerd geweld in Kaboel. Zij wijzen er niet op dat de veiligheidssituatie in Kaboel dusdanig is dat Afghaanse burgers er door hun loutere aanwezigheid een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Inzoverre de verzoekende partij de problemen met haar voeten zou aanvoeren als persoonlijke omstandigheid die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet in haren hoofde vergroot, wijst de Raad erop dat persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Anders gezegd, zijn de voetproblemen van de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofde bestaat. *In casu* blijkt uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde medische documenten niet dat haar problemen aan haar voet dermate ernstig zijn dat zij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“Evenwel kan hieraan nog toegevoegd worden dat blijkens de vaststellingen in uw dossier alles erop wijst dat u terecht kunt in de hoofdstad Kabul. Dit was ook de conclusie van de Noorse asiendiensten. U werpt op dat Kabul te duur is en dat u daar niemand kende en dat u er werk zou moeten zoeken hetgeen moeilijk zou zijn met uw pijnlijke voeten doch u gaat hiermee voorbij aan het feit dat u bij terugkeer in Afghanistan 6000 Amerikaanse dollar ter beschikking kreeg van Noorwegen, hetgeen u toch in staat moet stellen geruime tijd in uw levensonderhoud te voorzien, uit uw verklaringen komt naar voren dat u in staat bent te werken als taxichauffeur, u zou hiertoe een auto gekocht hebben, verder bleek zoals eerder al gezegd dat u wel over familie beschikte in Kabul (CG p.5,7,12). Luidens uw verklaringen in Noorwegen verbleef u de paar jaren voor uw vertrek naar Noorwegen in Kabul.”

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS